कृते कानिष्ठिनेयस्य ज्यैष्ठिनेयं विवासितं। कोनग्न मुषितप्रख्यं वहु मन्येत राघवं॥ ८४॥

ज०म० कृते। कनिष्ठायाअपत्यं ज्येष्ठायाअपत्यमिति स्त्रीभ्योढक् कल्याण्यादीनामिनङ् तयोः कल्याण्यादिषु पठितत्वात् कनिष्ठा सुतस्य भरतस्य कृते निमित्ते ज्येष्ठायाः सुतः निरुपयोगितया विवासितः विसर्ज्जितः विपूर्व्वस्य वसतेर्हेतुमण्ण्यन्तस्य निष्ठायां रूपम् तन्नग्नमुषितप्रख्यं यथा कश्चिन्मुषितोनग्नोभवति तद्वद्भूतं पूर्व्वकालेति सः तस्याः पूर्व्वापरकालत्वात् राजदन्तादित्वात्पर निपातः ईदृशं राघवङ्कोवहु मन्येत श्लाघेत नैवेत्यर्थः॥ ८४॥

भ० कृतेइत्यादि। कोजनो राघवं वहु मन्येत श्लाघेत न को ऽपीत्यर्थः किम्भूतं कानिष्ठिनेयस्य कनिष्ठायाअपत्यस्य भरतस्य कृते निमित्तं ज्यैष्ठिनेयं ज्येष्ठायाअपत्यमपि विवासितं पित्रा परि त्यक्तं राज्याद्वहिष्कृतं वसेर्ञ्जिक्तान्तस्य रूपं ततएव लग्नमुषित प्रख्यं यः कश्चित् प्रथमं मुषितोनिराकृतः पश्चाल्लग्नोलज्जितो दिगम्बरीकृतो वा भवति तत्तुल्यं पूर्व्वकालस्यापरकालेनेति कर्म्मधारयार्थं परसूत्रं स्वमते पूर्व्वकालसम्बन्धात् यएव मुषि तः परकालसम्बन्धात् सएव लग्नइत्येकार्थतास्त्येव अभिधानात् पूर्व्वकालीनस्य परनिपातः राजदन्तादित्वादिति परः ज्येष्ठाक निष्ठाभ्यामावन्तत्वात् वाह्वाद्यतोऽत्र्यावादेरिति कृतस्य ष्णेयस्य कल्याणीशुभगेत्यादिना इनेयः लग्नेति ओलजङीह्रियि ओदि त्वात् सूल्वाद्योदिति क्तस्य नकारः मग्नवज्जस्य गत्वं केचित्तु नस्जेर्नस्य निपातनात् तवर्गपञ्चमइत्याहुः॥ ८४॥